

[Bertel Haarder]

Vi vil endvidere have afgift på pladeudlån og lidt højere billetpriser i teatre, for at folk ikke skal vænnes helt af med at betale for kulturen.

Når det gælder ældreområdet, har vi lært af de meget vellykkede forsøg, der har været, og som tyder på, at der virkelig er rige muligheder for at undgå alle de plejehjemsinvesteringer, der er planlagt, og i stedet for sætse på hjælp i hjemmet. Der er tale om at undgå en udgiftsstigning, der er ikke tale om nedskæring.

Vi vil gå lidt ind på videreuddannelsesområdet og bremse udgiftsstigningerne dér. Vort udgangspunkt har været, at vi godt vil tillade en stigning på 50 pct. siden 1971, men de vældige stigninger, der har været, nogle steder på over 100 pct., mener vi altså har været lidt overdrevne. Derfor har vort udgangspunkt været, at videreuddannelsen må holde sig på 1971-niveauet plus 50 pct. På gymnasie- og erhvervsuddannelser vil vi spare mindre beløb, dels ved at gymnasier skal have lov at være mere end to år i midlertidige lokaler, hvilket er et rimeligt krav i en tid, hvor vi slet ikke ved, om der på længere sigt er brug for hele gymnasiekapaciteten, dels på erhvervsuddannelserne, hvor vi vil have et samarbejde med EFG om mesterlæren på anden del og skønner, at vi dér kan spare et beløb; jeg skal senere vende tilbage til det spørgsmål. På universitetsanlæg vil vi spare 90 mill. kr. Vi vil have mere praktik i børnehave- og fritidspædagoguddannelsen, hvorved der dels spares penge, dels kan ske en øjeblikkelig styrkelse af normeringen i daginstitutionerne. Det sidste bedes man lægge mærke til; det står udtrykkeligt i bemærkningerne.

For arkitektuddannelsen foreslår vi indført en strammere adgangsbegrænsning, hvis der overhovedet er nogen i dag. Arbejdsløshedsprocenten er 29. Det kan ikke være rigtigt, at man skal køre videre med en institution, hvor der uddannes til et fag, hvis arbejdsløshedsprocent er så høj; der må ske en begrænsning i antallet af dem, der optages.

Som nævnt vil vi bruge nogle af de mange penge, vi her sparer, til dels at styrke politiet, dels at muliggøre en forbedring af barselsvilkårene og dels at forbedre den kollektive transport ved at skaffe mere rullende materiel til DSB.

Det er i korte ord den profil, man kan tegne af venstres spareforslag. Jeg mener, man hverken kan kalde dem asociale eller andet grimt, som hr. Camre var lige ved at sige. Men vi indrømmer blankt, at der er et lille angreb på gratisprincippet og på nogle mekanismer i den offentlige sektor, og det finder vi er absolut nødvendigt.

Vore forslag vil dæmpe den samlede pengeudpumpning med 7 mia kr., og dermed vil det reelle underskud på finansloven og stiftelsen af ny statsgæld blive reduceret til betydeligt under halvdelen. Det vil jeg bede fremskridtspartiet om at lægge mærke til, for fremskridtspartiet kører jo rundt med dette fuldstændig tåbelige lånetal, der er oppe på 45 mia kr. Det, det drejer sig om, er, om der stiftes ny gæld ved denne finanslov, og den nye gæld reducerer vi til under halvdelen; det kan man ikke benægte er et stort og kraftigt skridt i den rigtige retning. Det er i hvert fald det eneste, der er politisk mulighed for.

På otte år er det offentliges andel af nettonationalindkomsten gået op fra 57 pct. til 73 pct. På fem år er der blevet 150.000 nye fuldtidsstillinger i den offentlige sektor. Alle advarsler fra perspektivplanerne har været for-gæves, og den nye budgetredegørelse er dårligt nok blevet debatteret i offentligheden. Regeringen og socialdemokratiet klynger sig tilsyneladende til enhver ny udgift og betragter det som en sejr og er samtidig næsten ikke til at få til at flytte sig fra de bestående konti, som åbenbart skal køre videre til evig tid, koste hvad det vil.

Det fører selvfølgelig til, at regeringen får vanskeligt ved at få råd til noget som helst nyt, og derved skabes der en slags ny stagnation eller reaktion i dansk politik, en konservatisme, som går hånd i hånd med den organisationskonservatisme, som jo har bemægtiget sig regeringskontorerne, også når det gælder den økonomiske politik i øvrigt.

Venstre ønsker en mere dynamisk regering og en mere dynamisk finansminister, en regering, der ikke giver op over for problemerne, en regering, som tænker selvstændigt, og som ikke er slave af vanetænkning og af de etablerede magter på arbejdsmarkedet og i administrationen.

Måske tror regeringen, at alternativet til en offentlig udgift er øgede udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse, for det er så populært at sige: hvorfor ikke udvide den of-